

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Królik

Protokolant: st. sekr. sąd. Hanna Augustyniak

w obecności Prokuratora: - Katarzyny Kozłowskiej- Szmítko

po rozpoznaniu w dniu 03 czerwca 2014 r. sprawy **R. S. (1)** s. I. i A. z d. K., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że w dniu 09 lipca 2013 r. w msc. P. gm. B. woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując ciągnikiem siodłowym m-ki M. (...) o nr rej. (...) wraz naczepą m-ki S. nr rej. (...), jadąc drogą (...) od strony W. w kierunku O., nie zachował należytej ostrożności w prowadzeniu pojazdu poprzez niedostateczną obserwację odbywającego się na jego kierunku jazdy ruchu pojazdów jadących przed nim i zbyt późno zareagował na zatrzymujące się poprzedzającego go pojazdy, w wyniku czego uderzył w tył jadącego przed nim samochodu osobowego m-ki D. (...) nr rej. (...) kierowanego przez P. A., który w następstwie dociśnięty został do tyłu znajdującej się przed nim naczepy m-ki S. nr rej. (...) podpiętej do ciągnika siodłowego m-ki R. (...) nr rej. (...), kierowanego przez D. K. (1), w następstwie czego kierujący pojazdem D. (...) P. A. oraz podróżująca z nim w charakterze pasażera małoletnia córka N. A. doznali obrażeń ciała, w wyniku których ponieśli śmierć na miejscu zdarzenia,

to jest o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego R. S. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym uzupełnieniem, iż dopuścił się go około godz. 16.34, i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby;
3. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;
4. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12 lipca 2013r.;
5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zadośćuczynienia pokrzywdzonym E. A. oraz T. S. za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na ich rzecz kwot po 5.000 (pięć tysięcy) złotych;
6. na podstawie art. 626 §1 k.p.k., art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 9.854,22 złotych (dziewięciu tysięcy osmiuset pięćdziesięciu czterech złotych i dwudziestu dwóch groszy), w tym kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty, a na rzecz radcy prawnego R. S. (2) kwotę 737 (siedmuset trzydziestu siedmiu) złotych tytułem wydatków poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową E. A. w związku z ustanowieniem pełnomocnika.

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 lipca 2013 r. około godz. 16.30 R. S. (1) ciągnikiem siodłowym m-ki M. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą m-ki S. nr rej. (...) jechał drogą publiczną (...) z W. w kierunku O.. Jechał z prędkością ok. 73 km/h. Bezpośrednio przed nim, tym samym pasem ruchu i w tym samym kierunku, samochodem osobowym m-ki D. (...) nr rej. (...) poruszał się P. A. wraz ze swoją córką N. A.. Kierujący tym autem przypięty był pasami bezpieczeństwa. Jego córka również, w foteliku samochodowym na tylnym siedzeniu pojazdu. Bezpośrednio przed pojazdem m-ki D. (...), tym samym pasem i w tym samym kierunku, ciągnikiem siodłowym m-ki R. (...) nr rej. (...) z podpiętą przyczepą m-ki S. nr rej. (...) z prędkością ok. 70 km/h jechał D. K. (1).auta były sprawne. Jezdnia była sucha. Panowały dobre warunki atmosferyczne. R. S. (1) i P. A. byli trzeźwi.

W trakcie jazdy R. S. (1) poczuł pragnienie i postanowił napić się napoju z lodówki. W tym celu wyjął napój, spożył go. Chciał zakręcić butelkę, jednak ta niefortunnie upadła mu na podłóże. Wtedy spojrzął na drogę i stwierdzając, że wszystkie pojazdy jadące przed nim poruszają się, opuścił siedzenie pneumatyczne na dół żeby podnieść nakrętkę. Ta leżała przy siedzeniu pasażera. W tym czasie na jego pasie ruchu stworzył się korek. Samochody jadące przed nim zwolniły. Natomiast pojazd R. S. (1) nie zwolnił. Kiedy wymieniony podniósł się z nakrętką i zobaczył korowód pojazdów jadących przed jego samochodem wolnym tempem, wcisnął pedał hamulca (w D. (...)) świeciły się światła pozycyjne i hamulcowe). Nie zdążywszy wyhamować, z prędkością ok. 73 km/h najechał na jadący przed nim z szybkością około 68,3 km/h pojazd D. (...) i pchnął go na naczepę m-ki S. nr rej. (...) prowadzoną przez jadącego przed tym autem osobowym D. K. (2) poruszającego się z prędkością ok. 33,8 km/h. W skutek tego R. S. (1) docisnął pojazd D. (...) do naczepy m-ki S., doprowadzając do zmiżdżenia tego samochodu osobowego oraz powstania u P. A. i N. W. A. rozległych obrażeń ciała skutkujących ich natychmiastowym zgonem.

Sąd dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego – k. 42 w zw. z k.; zeznania D. K. (1) – k. 25v. – k.26; karty medyczne czynności ratunkowych – k.10-k.11; oględziny miejsca wypadku drogowego – k.12- k.13v.; oględziny pojazdów – k.14 – k.21 i od. K.23-k.24; tarcza tachografu – k.22; opinia z badań fizykochemicznych wraz z protokołami pobrania krwi – k.73 – k.76; materiał poglądowy wraz ze szkicem – k. 78 – k.92; opinia biegłego ds. wypadków komunikacyjnych – k. 94 – k.116; oględziny i otwarcie zwłok – k.154 – k.157; opinia lekarska i opinia uzupełniająca – k.158 – 159; zewnętrzne oględziny zwłok – k.160 – k.167; opinia biegłego ds. wypadków komunikacyjnych – k.184- 201.

Wyjaśnienia oskarżonego.

Oskarżony R. S. (1) przyznał się popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił okoliczności zdarzenia. Podał, że feralnego dnia przed zdarzeniem postanowił napić się napoju z lodówki. Kiedy zakończył picie chciał zakręcić butelkę i wtedy upadła mu nakrętka. Chciał ją podnieść żeby zakręcić butelkę. W tym celu spojrzął przez szybę samochodu i zobaczył, że samochody jadące przed nim znajdowały się w ruchu. Wtedy opuścił siedzenie pneumatyczne na dół i schylił się by sięgnąć do nakrętki. Leżała przy siedzeniu pasażera. Po jej podniesieniu podniósł głowę i zobaczył, że samochody jadące przed nim stoją lub poruszają się w wolnym tempie. Zaczął hamować, ale wtedy nie było szans żeby wyhamować. Przodem samochodu uderzył w tył T. i docisnął go do tyłu drugiej ciężarówki. Jak wyszedł z samochodu to zobaczył, że T. jest zmiżdżone, a osoby które nim jechały nie żyły.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy był niesporny. Jediną osobą, która mogła mieć interes w tym, by zaprezentować wersję zdarzenia sprzeczną z tym materiałem był sam oskarżony. On jednak złożył wyjaśnienia korespondujące z nim i to zarówno tym osobowym, jak i nieosobowym, w całości wymienionym pod ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Nie budził on najmniejszych wątpliwości, korespondował ze sobą, wzajemnie się uzupełniał i dlatego Sąd dał uznać go w całości za wiarygodny i przyjął go za podstawę ustaleń faktycznych. Wszystkie

dowody były istotne ale szczególne znaczenie miały opinie: a) biegłego ds. wypadków komunikacyjnych mgr inż. E. K. (k.94-k.115, k. 184 – k.201); specjalisty patomorfologa dr n. med. P. R. (k.158 i k.159). Opinie biegłego ds. wypadków komunikacyjnych były logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy; pełne – nie pomijały żadnych dowodów, ani niezbędnych wyników badawczych. Zawierały nie tylko konkluzje, ale również przesłanki, które do nich doprowadziły. Były jasne – pozwalały na pełne zrozumienie ocen i poglądów w niej wyrażonych i nie zachodziły sprzeczności w treści opinii. Opinie lekarskie zostały sporządzone przez patomorfologa - specjalistę w swej dziedzinie, osobę wykształconą w kierunku medycznym i posiadającą wiedzę, by określić obrażenia ciała T. i N. A. oraz przyczyn ich zgonu. Sąd dał wiarę pozostałym dowodom materialnym uznając, iż są one rzeczywistym odzwierciedleniem informacji w nich zawartych.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

Oskarżony R. S. (1) stanął pod zarzutem, że w dniu 09 lipca 2013 r. w msc. P. gm. B. woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując ciągnikiem siodłowym m-ki M. (...) o nr rej. (...) wraz naczepą m-ki S. nr rej. (...), jadąc drogą (...) od strony W. w kierunku O., nie zachował należytej ostrożności w prowadzeniu pojazdu poprzez niedostateczną obserwację odbywającego się na jego kierunku jazdy ruchu pojazdów jadących przed nim i zbyt późno zareagował na zatrzymujące się poprzedzającego go pojazdy, w wyniku czego uderzył w tył jadącego przed nim samochodu osobowego m-ki D. (...) nr rej. (...) kierowanego przez P. A., który w następstwie dociśnięty został do tyłu znajdującej się przed nim naczepy m-ki S. nr rej. (...) podpiętej do ciągnika siodłowego m-ki R. (...) nr rej. (...), kierowanego przez D. K. (1), w następstwie czego kierujący pojazdem D. (...) P. A. oraz podróżująca z nim w charakterze pasażera mała córka N. A. doznali obrażeń ciała, w wyniku których ponieśli śmierć na miejscu zdarzenia, to jest o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

Ustalony w sprawie stan faktyczny dał asumpt do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Biegły ds. wypadków komunikacyjnych w swej opinii jednoznacznie wskazał, że przyczyną wypadku był brak należytej ostrożności w sposobie prowadzenia pojazdu członowego przez R. S. (1). Brak ten polegał na tym, że oskarżony niedostatecznie obserwował odbywający się na jego kierunku jazdy ruch pojazdów jadących przed nim, zbyt późno zareagował na zatrzymujące się, jadące jego pasem ruchu inne pojazdy, uderzając w tył samochodu osobowego D. (...), a następnie w tył naczepy holowanej przez ciągnik siodłowy R.. Co istotne, biegły wykluczył, aby do wypadku w jakikolwiek sposób przyczynili się kierowcy: samochodu osobowego D. (...) – P. A. i ciągnika R. z naczepą – D. K. (1). Biegły wykluczył również, by wpływ na zaistnienie wypadku miał stan techniczny pojazdów, które brały w nim udział. Biegły wyliczył, że gdyby oskarżony poruszał się z prędkością nie wyższą niż 46 km/h, to do wypadku by nie doszło. Natomiast biegły patomorfolog wykluczył, by którekolwiek ze stwierdzonych przez niego u ofiar wypadku obrażeń ciała powstały w innych okolicznościach niż przedmiotowy wypadek. Wręcz przeciwnie ofiary doznały tych obrażeń, a szczegółowo wymienionych w opiniach patomorfologa, w następstwie wypadku i skutkowały one ich natychmiastowym zgonem. Biegły stwierdził, że obie ofiary podczas wypadku zapięte były w pasy bezpieczeństwa. Oczywiście jest, że oskarżony dopuścił się przedmiotowego czynu nieumyślnie.

Reakcja prawno – karna.

Zauważyć trzeba, że wyrok w stosunku do R. S. (1) został wydany w wyniku uwzględnienia jego wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy. Treść wniosku oskarżonego w zakresie kar i środków karnych została zaaprobowana przez pokrzywdzonych, oskarżyciela publicznego, jak również przez Sąd. W ocenie Sadu zaaprobowane przez wszystkie konieczne podmioty procesu rozstrzygnięcie było sprawiedliwą reakcją na popełnione przestępstwo. Uwzględniało wszelkie dyrektywy wymiaru kary i środków karnych. Było adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Oczywiście było, że żadna kara i środek karny nie były i nie są zdolne do naprawienia skutków wypadku tj. przywrócenia życia T. i N. A.. Poza punktami sentencji wyroku wynikającymi z zastosowania instytucji określonej w art. 387 k.p.k., zostały zawarte w nim również inne konieczne rozstrzygnięcia. W pkt. 4 wydanego orzeczenia znalazło się zaliczenie na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 12 lipca 2013 r. (postanowienie o zatrzymaniu - k.61).

Koszty postępowania.

W pkt. 6 wyroku znalazło się rozstrzygnięcie dotyczące kosztów postępowania. Sąd uznał, że oskarżony posiadał możliwości uregulowania tych kosztów i dlatego je od niego zasądził. Oskarżony wpłacił poręczenie majątkowe w wysokości 4000 zł, co stanowi niespełna 41 % zasądzonych od niego kosztów procesu. Ponadto zatrudnił do sprawy profesjonalnego pełnomocnika, których usługi co do zasady nie należą do najtańszych. Podstawą przyznania radcy prawnemu R. S. (2) - pełnomocnikowi pokrzywdzonego (oskarżycielowi posiłkowemu) kwoty 737 zł stanowił art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 „taksey radcowskiej” w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt. 3 „taksey adwokackiej” tj. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461). W związku z tym, że pełnomocnik nie został ustanowiony z urzędu, a z wyboru, zasądzona na jego rzecz opłata nie została powiększona o stawkę podatku od towarów i usług.